

MOZART
PRAHA
2006

SLAVNOSTNÍ
KONCERT

KE 250. VÝROČÍ NAROZENÍ WOLFGANGA AMADEA MOZARTA

Národní divadlo

BVA
International

POD ZÁŠTITOU PREZIDENTA ČESKÉ REPUBLIKY VÁCLAVA KLAUSE
POD ZÁŠTITOU PRIMÁTORA HLAVNÍHO MĚSTA PRAHY PAVLA BÉMA
S PODPOROU MINISTERSTVA KULTURY ČESKÉ REPUBLIKY

PRA HA
PRA GUE
PRA GA
PRA G

27. 1. 2006   27. JANUARY 2006
PÁTEK V 18.00 HODIN   FRIDAY AT 6.00 P.M.
STAVOVSKÉ DIVADLO   ESTATES THEATRE

Slavnostní koncert k 250. výročí   Gala concert on the occasion of the 25th anniversary
narození W. A. Mozarta   of the birth of W. A. Mozart

WOLFGANG AMADEUS MOZART

Don Giovanni, předehra k opeře K 527   Don Giovanni, overture to the opera K 527

ANDANTE. MOLTO ALLEGRO

Koncert A dur pro klarinet a orchestr K 622   Concerto in A major for clarinet and orchestra K 622

ALLEGRO

ADAGIO

RONDO. ALLEGRO

Symfonie č. 38 D dur K 504 „Pražská“   Symphony No. 38 in D major 'Prague'

ADAGIO. ALLEGRO

ANDANTE

FINALE. PRESTO

ČESKÁ FILHARMONIE   CZECH PHILHARMONIC ORCHESTRA

klarinet   clarinet

SHARON KAM

dirigent   conductor

MANFRED HONECK

SLOVO K PROGRAMU

Dramaturgie slavnostního koncertu připomíná Mozartovu vazbu na Prahu – město v němž skladatel opakovaně zažíval okamžiky přátelství a projevy ocenění, tedy to, čeho se mu nedostávalo ve Vídni. Mozart si této pozornosti velmi vážil a „svým Pražanům“ se odvděčil vskutku velkoryse: „opera všech oper“ Don Giovanni byla psána pro Prahu, premiéru Symfonie D dur Pražské vyhradil rovněž Praze. A to nesmíme zapomenout na korunovační operu La clemenza di Tito, kterou napsal na objednávku pražských šlechtických kruhů pro příležitost korunovace Leopolda II. na českého krále. Poslední dílo, které mělo pražskou premiéru, byl Koncert A dur pro klarinet a orchestr.

Předehry k Mozartovým operám překračují hranice pouhých „úvodů do atmosféry“, protože jsou to díla přesvědčivé dramatické síly a umělecké soběstačnosti. Není proto divu, že se některé z nich staly stálou součástí koncertního repertoáru a lze říci, že žijí svým vlastním životem. Do výčtu těchto autonomních předeher nesporně náleží i předehra k opěře Don Giovanni, K 527. Dílo samo představuje unikátní a kompozičně technicky zdařilý pokus o sloučení principu komické a vážné opery, pokus námětově opřený

o vždy aktuální téma: je to problém „vzbouření proti všem řádům božským a lidským“, proti řádu přirozenému i nadpřirozenému. Postava hlavního představitele je již prototypem člověka s ctižádostí obsáhnout a dokázat vše a neváhajících ho hodit rukavicí i samotnému osudu. Mozart ovšem tento model chování zasazuje do polohy tragické.

V tomto smyslu musíme také chápat i koncepci předehry, která vznikala v Praze jako jedna z posledních a narychlo dokončovaných částí opery. Není to ilustrativní hudba, spíše charakterová studie, psychologický popis hlavního představitele opery a výraz vnitřního smyslu jeho tragédie, nikoliv líčení tragédie samotné. Zřejmě proto overtura začíná démonickou hudbou ze závěru opery, ze scény, ve které „kamenný host“ přichází na základě zpujného pozvání Dona Giovanniho k hodokvasu, aby ztrestal prostopášíníka a svého vraha. Je to morální memento vytknuté jako vykřičník před dílo samé. Hudební těžiště předehry tvoří ovšem až následující Molto allegro přibližující v rychle proměnlivých náladových skicách fascinující svět démonického hrdiny a zdůrazňující princip nezkrtné mužské síly – násilnický charakter Dona

PROGRAM NOTES

The program of today's concert reminds us about the connection WOLFGANG AMADEUS MOZART (1756–1791) had with Prague—a city in which he repeatedly experienced moments of friendship and appreciation, which was exactly what he lacked in Vienna. Mozart was very thankful for this attention and repaid his “Praguers” really generously for their kindness: the opera of all operas, Don Giovanni, was written for Prague; the premiere of Symphony in D major ‘Prague’ was also reserved for Prague. The opera La clemenza di Tito was composed as a commission for the Prague aristocracy on the occasion of the coronation of Leopold II as Czech king. Overtures to Mozart's operas go beyond mere “introductions to the atmosphere”. They are compositions of convincing dramatic power and artistic autonomy. No wonder that some of them have become an integral part of the concert repertory and live their own life, so to say. The list of such autonomous overtures also include the overture to the opera Don Giovanni (K 527). It came into being in Prague as one of the last parts of the opera, completed in a hurry. It is not illustrative music, but rather a study of character, a psychological

description of the main protagonist of the opera and an expression of the inner meaning of his tragedy, not a description of this tragedy as such. This is perhaps why the overture opens with diabolic music from the end of the opera, the scene in which the “stone guest” Commendatore comes to dinner given by Don Giovanni in order to punish this wrongdoer who was his own murderer. It is a moral memento put to the fore of the opera. The musical core of the overture consists of Molto allegro, which in sketches of changeable mood represents a fascinating world of the wicked hero, highlighting the principle of an indomitable male force—the violent character of Don Giovanni. It is a primary feature of the whole overture which has no lyrical passages. Mozart's concerts for wind instruments belong to the most heartfelt and beautiful pieces of concertante literature. This applies to the last Mozart's composition of this genre—Concerto in A major for Clarinet and Orchestra (K 622). Mozart completed it in October 1791 (i.e., several weeks before his death), writing it for a friend, the outstanding Viennese clarinetist Anton Stadler. Unfortunately we do not know when and where the concerto premiered and who performed it. It

Giovanniho. Je to primární rys celkového ladění předehry – lyrické pasáže v předehře neuslyšíme.

Podle nedoložené tradice byla prý předehra psána ještě v noci před premiérou, takže hudebníci ji hráli při ranní zkoušce takřkajíc ještě z „mokrých not“. Pražská premiéra se konala 29. října 1787 ve Stavovském divadle, a to s mimořádným úspěchem, o kterém píše Mozart svému příteli Gottfriedu von Jacquin v dopise ze 4. listopadu 1787: „Den 29. October gieng meine Oper D. Giovanni in Scena, und zwar mit dem lautesten Beyfall“. Vídeňská premiéra následovala až na jaře příštího roku, 7. května 1788 v Burgtheatru.

Mozartovy koncerty pro dechové nástroje náleží mezi nejprěpsvědčivější a nejkrásnější příklady koncertní literatury a toto tvrzení se v dvojnásobné míře vztahuje rovněž na Koncert A dur pro klarinet a orchestr K 622, poslední Mozartovo dílo věnované tomuto oboru. Mozart koncert dokončil v říjnu roku 1791 a psal jej pro svého přítele a vynikajícího vídeňského klarinetistu Antona Stadlera v jehož podání také zazněl v pražské premiéře dne 16. října 1791 – tedy pár týdnů před skladatelovou smrtí. Je to skutečný skvost mezi koncerty pro tento nástroj a dlouhou dobu nebyl co do oblíbenosti i co do umělecké náročnosti překonán. Teprve s odstupem dvaceti let byl dostižen oběma brilantními koncerty Weberovými a v pozdější době snad ještě Debussyho Rapsodií

pro klarinet. Mozartův klarinetový koncert překračuje hranice základního poslání instrumentálního koncertu jako prostředku sloužícího k prezentaci interpretovy nástrojové virtuozity. Náleží více do oblasti osobní výpovědi, ve které již forma neslouží pouze vnějšmu účelu – základní ladění díla zůstává totiž komorní. Intimní charakter koncertu je zdůrazněn již redukcí obsazení doprovodného orchestru, jehož základem je zvuk smyčců doplněný neobvyklou kombinací dvojic fléten, fagotů a lesních rohů. Partitura je oprostěna od hobojů, klarinetů, trumpet a bicích.

I v tomto Mozartově díle najdeme některé pozoruhodnosti, které jsou s oblibou zmiňovány nejen ve všech průvodcích koncertním repertoárem, ale také v úvahách o vývoji a proměnách nástrojového koncertu. První (sonátová) věta totiž postrádá řádné druhé téma, které je nahrazeno variačními obměnami tématu prvního a navíc ji Mozart nevybavil závěrečnou kadencí. Ta ovšem latentně přítomna je – rozdrobena do krátkých virtuózních úseků sólového nástroje vložených do průběhu věty. Tato technika drobných virtuózních vstupů činí potom sólovou exhibici „in continuo“ téměř nadbytečnou a v konečném efektu její absenci posluchač vlastně ani nevnímá. Volná věta náleží mezi Mozartovy nejlepší a nejpůsobivější výpovědi. Sametový zvuk sólového nástroje spolu s mozartovskou kantabilitou dodávají této části koncertu zabarvení, které ji posouvá téměř

is a genuine jewel among concertos for this instrument, and for a long time it was unparalleled both in terms of popularity and technical exactness. Twenty years later, two brilliant concertos by Weber caught up with it, and later perhaps also Debussy's Rhapsody for Clarinet. In his Concerto in A major Mozart masterfully demonstrates (like no one before him) the technical and expressive possibilities of clarinet, which at that time had timidly joined the family of concertante instruments.

Symphony No. 38 in D major 'Prague' (K 504), which came to being in December 1786, i.e., in the year of the great success of Le Nozze di Figaro, opens the series of Mozart's last symphonies. From that year on, Mozart's life was beginning to change. While externally it slowly acquired the form of a descending curve, Mozart's art became more mature both in terms of the form and the content. This is characteristic of Mozart's 'Prague' Symphony, which by the melancholy of the two first movements is closely related to Symphony in G minor No. 40. 'Prague' Symphony has some differences. The most conspicuous of them is its three-movement form—it has no minuet. Researchers have tried repeatedly to find various explanations of this unusual phenomenon. The most convincing of them is the one expressed by the

k hranicím romantických výrazových forem jakými jsou balada nebo romance. Závěrečná věta je nejdělnější částí skladby. Otevírá nejen prostor pro interpretovu virtuozitu, což je vlastně primárním posláním instrumentálních koncertů, ale současně ukazuje i proměnnost barevnosti různých rejstříků tohoto podivuhodného nástroje: od sametového šalmajového zvuku v hlubokých polohách až po ostrost nejvyšších poloh. Mozart zde mistrovským způsobem předvádí možnosti nabízené nástrojem, který v této době nesměle vstupuje do rodiny nástrojů koncertantních.

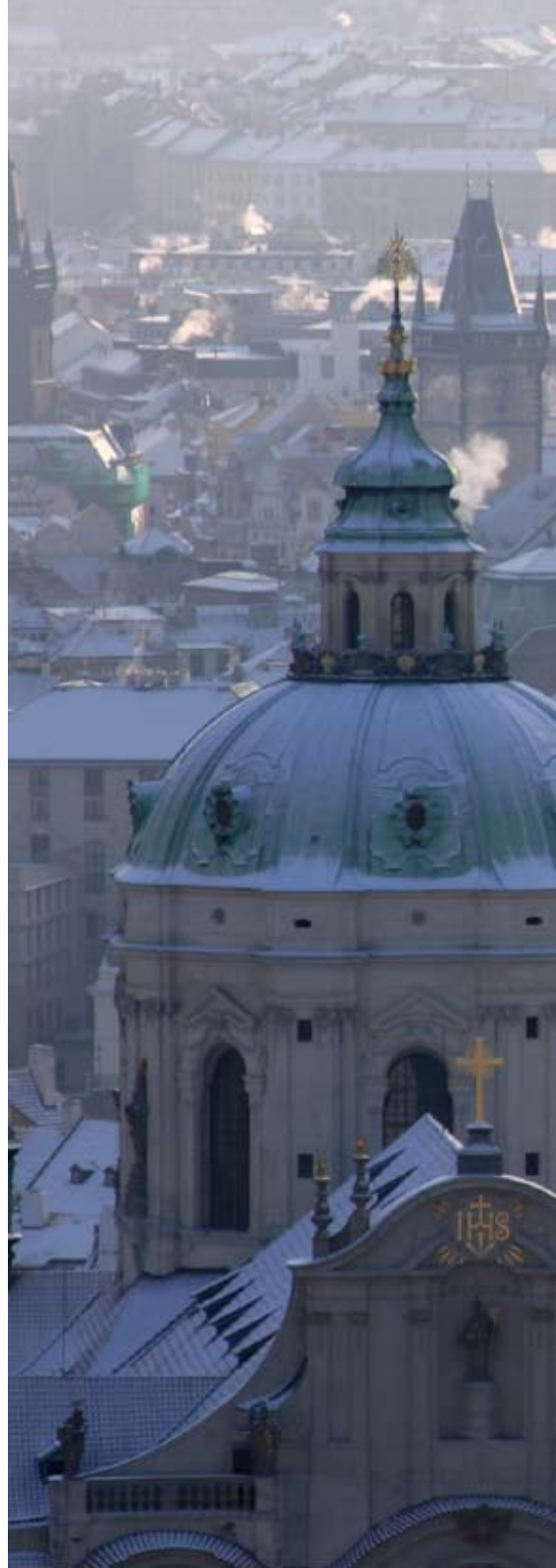
Symfonie č. 38 D dur „Pražská“ (K 504), která vznikla v prosinci 1786, tedy v roce slavného úspěchu Figarovy svatby, otevírá řadu posledních Mozartových symfonií. Od tohoto roku se ovšem proměňuje také obraz Mozartova životního běhu. Zatímco jeho vnější podoba pomalu nabývá tvaru sestupné křivky, křivka Mozartova uměleckého vývoje naopak stoupá vzhůru: vyzrává forma i hloubka vnitřního výrazu jeho děl. Právě tyto znaky nese Mozartova „Pražská“ symfonie, která zádumčivostí obou prvních vět stojí v těsné blízkosti Symfonie g moll č. 40.

Při troše fantazie by bylo možno hledat a také nalézt některé spojitosti mezi Figarovou svatbou a Pražskou symfonií. A to nejen ve způsobu jejich nadšeného přijetí, ale také i v oblasti tematické. Tak např. fanfárový motiv v první větě lze chápat i jako citát z Figarovy árie

„Non piú andrai“, hlavní téma finále je více než příbuzné s duetem „Aprite presto aprite“. Nejpozoruhodnější je však vnější, pouze třídílná, podoba Mozartovy Pražské symfonie, protože postrádá menuet. A také zde můžeme hledat různé výklady. Nejpřesvědčivější a nejpřirozenější je asi ten, který vyslovil americký muzikolog německého původu Alfred Einstein (bratranec slavného fyzika Alberta Einsteina) když řekl, že Mozart v těchto třech větách řekl vše, co říci chtěl. Pražská symfonie nepatří tedy do kategorie děl „nedokončených“. Autor zřejmě cítil, že by menuet svým lehkým tanečním charakterem příliš kontrastoval s celkovým laděním díla, které svou monumentalitou a zcela novou koncepcí, jak ve výrazu tak ve formě, představuje typ lišící se od jeho předchozí symfonické tvorby. A to nejen již zmíněnou třídílností, ale také tím, že všechny věty jsou stavěny na sonátovém principu, a to včetně věty třetí, která je jednou z nejindividuálnějších a nejspecifičtějších Mozartových finálních vět.

Pražská symfonie měla úspěšnou premiéru v Praze 19. ledna 1787 na akademii konané v přeplněném Nosticově divadle. Mozartův propagátor a první životopisec František Xaver Němeček o „velké symfonii D dur“ napsal, že „je napořád zamilovanou skladbou pražského obecnstva, ačkoliv ji již slyšelo snad stokrát“.

Stanislav Tesař

American musicologist of German origin, Alfred Einstein (cousin of the famous physicist Albert Einstein), who claimed that Mozart in those three movements said everything he wanted to say. Therefore 'Prague' Symphony does not belong to the category of "unfinished" compositions. Mozart seems to have felt that the minuet would contrast too much by its light musical character with the overall tuning of the composition, which by its monumentality and brand new concept differs from Mozart's previous symphonic production. All its movements have sonata form, including the third movement, which is one of the most individual and specific final movements by Mozart.

Stanislav Tesař

MANFRED HONECK

Rakouský dirigent, Manfred Honeck studoval hudbu na vídeňské Hochschule für Musik und darstellende Kunst a po studiích působil v orchestru Vídeňských filharmoniků a v orchestru vídeňské Státní opery. Svou dirigentskou kariéru začal jako asistent Claudia Abbada v slavném Mládežnickém orchestru Gustava Mahlera (Gustav Mahler Jugendorchester). V letech 1991 až 1996 působil v opeře v Curychu, kde mu byla v roce 1993 přiznána prestižní „Cena evropského dirigenta“ (European Conductor's Award). Od roku 1996 až do roku 1999 byl Manfred Honeck jedním ze tří dirigentů Středoněmeckého rozhlasového symfonického orchestru v Lipsku. Mimořádně důležité místo v umělecké dráze Manfreda Honecka má nesporně

jeho působení ve Skandinávii. V letech 1997–98 byl hudebním ředitelem Norské národní opery v Oslo a od sezony 2000–2001 je hudebním ředitelem Symfonického orchestru švédského rozhlasu, se kterým podnikl mimořádně úspěšné koncertní turné po Spojených státech. Vystoupení tohoto orchestru v Kennedyho středisku ve Washingtonu bylo recenzí, uveřejněnou ve Washington Post, uznale označeno za „nejlepší orchestrální koncert ve Washingtonu v roce 2001“.

Jako hostující dirigent spolupracoval Manfred Honeck s řadou špičkových mezinárodních těles, z nichž za jiné jmenujme Symfonický orchestr Bavorského rozhlasu v Mnichově,

Deutsches Symphonie–Orchester Berlin, lipský Gewandhausorchester, Staatskapelle Dresden, Wiener Philharmoniker, Českou filharmonii, London Philharmonic Orchestra, Orchestre Philharmonique de Radio France a Chicago Symphony Orchestra.

Manfred Honeck je činný nejen v oblasti symfonické a kantátové tvorby, ale do výčtu jeho zájmů náleží rovněž interpretace hudby jevištní. V této roli se představil v drážďanské Semperově opeře se Netopýřem Johanna Strausse a v berlínské Komické opeře s Bergovým Vojckem. U příležitosti otevření nové operní budovy v Kodani dirigoval nové nastudování Verdiho Aidy (2005) a na počátku roku 2006 tam uvede Straussova Netopýra.

Probíhající sezóna klade před Manfreda Honecka řadu náročných uměleckých úkolů. Z nich mj. uvedme přípravu světové premiéry Pašiji švédského skladatele Svena–Davida Sandströma (spolu se Symfonickým orchestrem dánského rozhlasu a se Symfonickým orchestrem švédského rozhlasu) a plánované severoamerické turné, na kterém bude stát před dirigentským pultem špičkových symfonických orchestrů v Bostonu, Pittsburghu a Torontu.

The Austrian conductor studied music at the Hochschule für Musik und darstellende Kunst in Vienna and after his studies worked with orchestras of the Wiener Philharmoniker and Wiener Staatsoper. In the years 1987–1988 he was assistant to Claudio Abbado at the Gustav Mahler Youth Orchestra in Vienna. From 1991 to 1996 he was engaged by the Zurich Opera House, where he was bestowed the prestigious European Conductor's Award in 1993. From 1996 to 1999 Manfred Honeck served as one of three main conductors of the MDR Symphony Orchestra in Leipzig (MDR Sinfonieorchester).

Of extraordinary importance in his career is his Scandinavian period. Between 1997 and 1998 he was Music Director of the Norwegian National Opera in Oslo, and in 1996 he went on a very successful tour of Europe with the Oslo Philharmonic Orchestra. Since the season 2000/2001 he has been Music Director of the Swedish Radio Symphony Orchestra. He took his orchestra to a tour of the USA including his New York debut which was an enormous success and a concert at the Kennedy Centre in Washington which

the Washington Post has praised as Single Best Orchestral Concert in Washington in the year 2001.

*Manfred Honeck will face a number of demanding artistic tasks this season, including the world premiere of *Passion* by the Swedish composer Sven-David Sandström (together with the Danish Radio Symphony Orchestra and the Swedish Radio Symphony Orchestra) and a planned North-American tour, during which he will conduct prominent symphony orchestras in Boston, Pittsburgh and Toronto.*

SHARON KAM

Strmá umělecká kariéra izraelské klarinetistky Sharon Kam, absolventky slavné newyorské Juilliard School (žákyně Charlese Neidicha), je jistě pozoruhodná. Díky svému mimořádnému talentu získala již v průběhu studentských let možnost vystupovat s předními soubory a dirigenty: ve svých 16 letech byla pozvána k vystoupení s Izraelskou filharmonií kde hrála pod taktovkou Zubina Methy a její přesvědčivé umělecké úspěchy stály rovněž za pozváním na památný společný koncert Izraelské a Berlínské filharmonie. V roce 1992 se stala vítězkou velké mezinárodní soutěže německého sdružení rozhlasových a televizních stanic ARD v Mnichově a toto vítězství jí otevřelo dveře ke spolupráci s nejvýznamnějšími orchestry v Evropě, ve Spojených státech i v Japonsku, kde byla ozdobou programů špičkových orchestrů jakými jsou Chicago Symphony, Gewandhausorchester Leipzig, Toronto Symphony, Tokyo Philharmonic ad.

Kromě tradičního klarinetového repertoáru věnuje Sharon Kam pozornost i soudobé hudbě a také zde je vyhledávanou interpretkou připravující premiéry nových, z velké části pro ni napsaných děl. Její zásluhou zazněly poprvé klarinetové skladby Kryštofa

Pendereckého (Klarinetový koncert a Klarinetový kvartet), Petra Růžičky (Klarinetový koncert „Vzpomínky“), stejně jako klarinetové koncerty Manfreda Trojahna, Bjorna Krauseho a Breta Deana. Pro příští sezonu připravuje Sharon Kam premiéru klarinetového koncertu Halvora Huga a pro salcburský festival premiéru klarinetového koncertu Herberta Williho.

Interpretační úspěchy otevřely Sharon Kam dveře i ke spolupráci s významnými nahrávacími firmami, takže její nahrávky velkých děl klarinetového repertoáru jsou dnes nejen trvalou součástí celosvětového trhu hudebních nosičů, ale také předmětem řady věhlasných ocenění. Tak např. za snímek klarinetových koncertů Carla Marii von Webera (Gewandhausorchester pod taktovkou Kurta Masura) obdržela cenu „Instrumentalistka roku 1998“ a v roce 2002 vydané CD s titulem „American Classic“ (London Symphony Orchestra pod vedením jejího manžela Gregora Bühla) získalo prestižní ocenění „Preis der Deutschen Schallplattenkritik“.

The steep career of the Israeli clarinetist Sharon Kam, graduate of the Juilliard School of Music (student of Charles Neidich) is rather remarkable. Winner of the ARD International Competition 1992 in Munich, Sharon Kam has performed since with the most renowned orchestras in the USA, Europe and Japan.

In addition to the traditional clarinet repertory, she also devotes herself to contemporary music. She is a sought-after interpreter of premieres of compositions mostly written for her. She presented for the first time clarinet compositions by Krzysztof Penderecki, Petr Růžička, Manfred Trojahn, Bjorn Krause and Brett Dean.

Interpretational successes have led to Sharon Kam's collaboration with prominent recording companies, and her recordings of major compositions of the clarinet repertory are now not only an integral part of the worldwide music market, but have also won many awards. For example, she received a prize as 'instrumentalist of the year' in 1998 for clarinet concertos by Carl Maria von Weber, and her CD 'American Classics' released in 2002 was awarded the prestigious "Preis der Deutschen Schallplattenkritik".

ČESKÁ FILHARMONIE VE 110. SEZONĚ

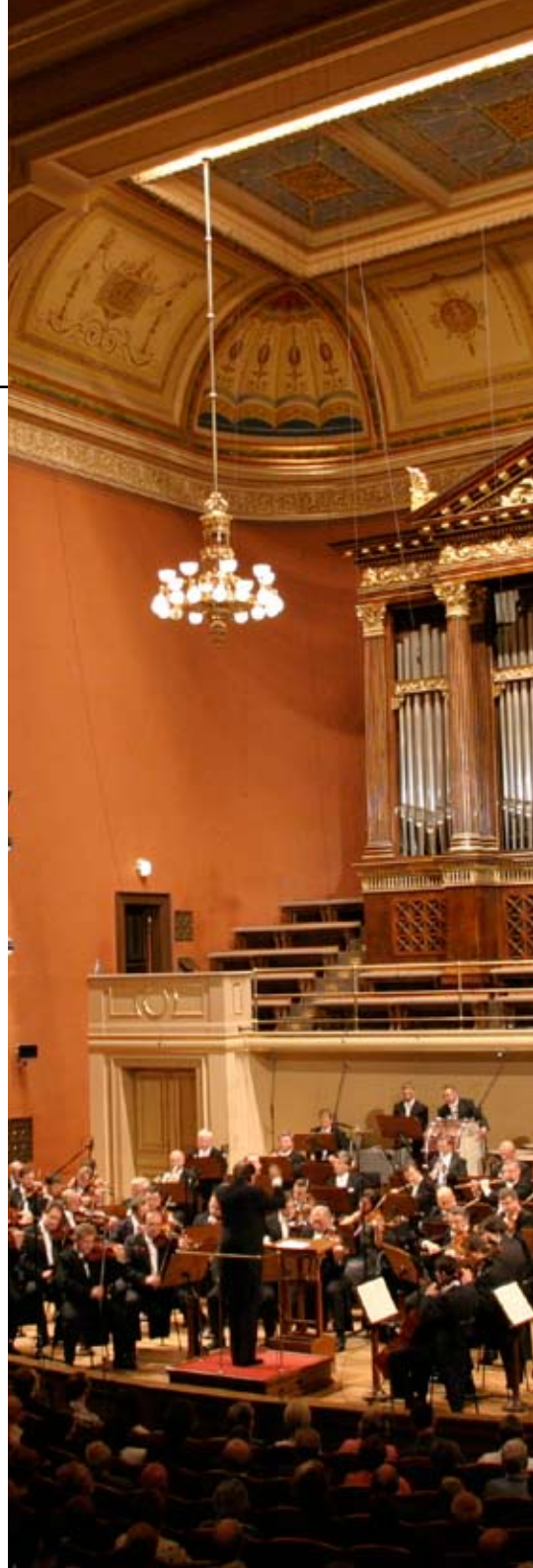

České filharmonii se v posledních sezonách nebývale daří. Pozornost k ní připoutalo výročí Antonína Dvořáka, který dirigoval její vůbec první koncert a je dnes ve světě nejuznávanějším českým skladatelem, příchod šéfdirigenta Zdeňka Mácala, charismatické osobnosti, i mimořádně příznivá konstelace samotného tělesa. Česká filharmonie této příležitosti využila a znovu přesvědčila o svých uměleckých kvalitách a nezaměnitelnosti svého zvuku.

Na podzim loňského roku orchestr absolvoval úspěšné, již devatenácté japonské turné, pravidelně cestuje do německého Wiesbadenu, kde během dvou sezon provede všechny symfonie L. van Beethovena a připravuje se na jarní turné do Jižní Ameriky zahrnující koncerty v Argentině, Brazílii a Uruguayi. S velkým ohlasem Česká filharmonie vystoupila v září 05 na Berliner Festspiele; prodlužuje se tak „tažení“ z předchozího roku, které orchestr přivedlo k úspěšným vystoupením na různých koncích světa – do newyorské Carnegie Hall, na PROMS do londýnské Royal Albert Hall, do vídeňského

Musikvereinu, tokijské Suntory Hall, Barcelony a dalších španělských měst, premiérově na Tchajwan a v roli rezidenčního orchestru na prestižní Schleswig-Holstein Musik Festival v severním Německu.

V nejlepší umělecké kondici 4. ledna 2006 oslavila Česká filharmonie 110 let své existence.

THE CZECH PHILHARMONIC ORCHESTRA IN THE 110TH SEASON

In recent seasons the Czech Philharmonic Orchestra has been doing quite well. It attracted attention thanks to the Antonín Dvořák anniversary, the best-known Czech composer in the world who conducted its first ever concert, the arrival of its charismatic Chief Conductor Zdeněk Mácal, and the extraordinarily favorable constellation of the orchestra itself. The Czech Philharmonic has taken advantage of this opportunity, convincing the public about its artistic qualities and uniqueness of its sound.

In the fall last year the Czech Philharmonic went on its 19th tour of Japan. It regularly appears in Wiesbaden, Germany, where during two seasons it will perform all symphonies by Ludwig van Beethoven; and it is preparing for a tour in the spring to South America to give concerts in Argentina, Brazil and Uruguay. The Czech Philharmonic Orchestra was a great success in September 2005 at the Berliner Festspiele; it was an extension of the "campaign" from the year before that, which brought the orchestra to

successful performances in various ends of the world—Carnegie Hall in New York City, PROMS at the Royal Albert Hall in London, Musikverein in Vienna, Suntory Hall in Tokyo, Barcelona and other Spanish towns, premiering in Taiwan and playing as an orchestra-in-residence at the prestigious Schleswig-Holstein Musik Festival in Northern Germany.

In the best artistic health, the Czech Philharmonic Orchestra celebrated 110 years of its existence on 4 January 2006.

ČESKÁ FILHARMONIE NA DNEŠNÍM KONCERTĚ

TONIGHT'S CONCERT OF
THE CZECH PHILHARMONIC ORCHESTRA

I. housle / First Violin

Miroslav Vilfimec

koncertní mistr / concertmaster

Jiří Pospíchal

Otakar Bartoš

Stanislav Bodlák

Aida Shabuová

Vlastislav Horák

Viktor Mazáček

Milan Vavřínek

Marie Dvorská

II. housle / Second Violin

František Havlín

Václav Prudil

Marcel Kozánek

Zuzana Hájková

Veronika Jírů

Pavel Herajn

Jitka Kokšová

Viola

Jaroslav Pondělíček

Pavel Ciprys

Dominik Trávníček

Jan Šimon

René Vácha

Jiří Řehák

Violoncello

Josef Špaček

Jan Holeňa

Peter Mišejka

Marek Novák

Vladimír Manoušek

Kontrabas / Double Bass

Pavel Nejtek

Jaromír Černík

Ondřej Balcar

Roman Koudelka

Flétna / Flute

Jiří Válek

Roman Novotný

Hoboj / Oboe

Jana Brožková

Jiří Zelba

Klarinet / Clarinet

František Bláha

Ivan Doksanský

Fagot / Bassoon

František Herman

Martin Petrák

Lesní roh / French Horn

Ondřej Vrabc

Jiří Havlík

Trubka / Trumpet

Zdeněk Šedivý

Antonín Pecha

Bicí nástroje / Percussion

Petr Holub,

tympány / timpani

STAVOVSKÉ DIVADLO

Stavovské divadlo je jednou z nejkrásnějších historických divadelních staveb v Evropě. Dal je postavit osvícenský aristokrat František Antonín hrabě Nostic Rieneck. Divadlo bylo otevřeno v roce 1783 premiérou Lessingovy občanské tragédie Emilia Galotti. Nad budovou je nápis Patriae et Musis - Vlasti a múzám. Toto heslo dokládá velikost zakladatelova původního záměru a neztratilo svou platnost dodnes. Budova divadla je postavena v klasicistním slohu a je vedle divadla v Leovenu ve Štýrsku jediným divadlem svého druhu v Evropě, které se zachovalo téměř v původním stavu do našich dnů. V roce 1798 divadlo zakoupili čeští stavové a od té doby neslo název Královské stavovské divadlo. Od roku 1862, kdy zahájilo činnost Prozatímní divadlo jako divadlo vysloveně a výhradně české, patřila scéna Stavovského divadla pouze německému souboru a jeho název se změnil na Královské zemské německé divadlo. Od roku 1920 (s výjimkou okupačních let) až do roku 1948 bylo opět s názvem Stavovské toto divadlo scénou Národního divadla. V roce 1948 bylo přejmenováno na Tylovo divadlo a posléze po rozsáhlé osmileté rekonstrukci se mu v roce 1990 vrátil historický název Stavovské divadlo. Vedle německých představení se v budově Stavovského divadla záhy po otevření hrálo také česky a tato budova je tak spojena se začátky českého profesionálního divadla. Prvá česká představení

byla uvedena v roce 1785 náhodně a sporadicky, od roku 1812 pravidelně o nedělích a svátcích odpoledne. V té době se tato představení stávají do jisté míry i záležitostí politickou. Odtud v obtížných letech po prohrané revoluci v roce 1848 a po nuceném odchodu J. K. Tyla vychází i idea vlastního Národního divadla.

Na scéně Stavovského divadla působilo několik zakladatelských generací českých divadelníků. Od průkopníků bratří Thámů, J. N. Štěpánka až ke Klicperovi, J. K. Tylovi, J. J. Kolárovi a dalším. Na tomto jevišti hrál např. i K. H. Mácha, zde byla uvedena první česká novodobá opera - Škroupův Dráteník v r. 1826, zde zazněla poprvé v r. 1854 píseň "Kde domov můj". Stavovské divadlo je trvale spjato i se jménem Wolfganga Amadea Mozarta. Odehrály se v něm - mimo provedení jiných jeho děl - i světové premiéry dvou oper: slavného Dona Giovanniho (29. 10. 1787 - kterou Mozart sám dirigoval) a opery La Clemenza di Tito (1791, při příležitosti korunovace Leopolda II.). Stavovské divadlo přilákalo ve své historii i řadu významných tvůrců evropského významu: působil zde jako kapelník Carl Maria von Weber, zpívala zde Angelika Catalani, koncertoval Nicolò Paganini, dirigovali zde Rubinstein, Carl Goldmark, Gustav Mahler a celá řada dalších.

THEATRE OF THE ESTATES

The Theatre of the Estates is one of the most beautiful historical theatres in Europe. It was sponsored by the enlightened aristocrat František Antonín Count Nostic Rieneck. The theatre was officially opened in 1785 with a premier of Lessing's civic tragedy "Emilia Galotti". There is a Latin inscription above the entrance which reads *Patriae et Musis* - To the Homeland and the Muses. This motto is a proof of the founder's original grandiose intention which is valid to this day. This theatre building was constructed in the classicist style and apart from the theatre in Leoven, Styria, is the only theatre of its kind in Europe which has been preserved in its original state to this day. In 1798 members of the Czech Estate bought the theatre and since then the theatre was called Royal Theatre of the Estates. As of the year 1862 when the Provisional Theatre decidedly and exclusively dedicated its programmes to works in the Czech language, the Theatre of the Estates belonged solely to a German company and its name was changed to Royal Provincial German Theatre. As of 1920 (except for the years when the country was occupied by the Germans in the IInd World War) until 1948 the theatre again bore the name of Theatre of the Estates, under the umbrella of the National Theatre. After 1948 the Communists renamed the theatre and called it the Tyl Theatre. Then, following extensive reconstruction the playhouse

regained its historical title of Theatre of the Estates in 1990.

In addition to performances in German, works in Czech were also staged soon after the theatre was opened and this theatre is also associated with the beginnings of Czech professional stagings. The first performances in Czech were presented back in 1785 incidentally and sporadically. Czech performances became a regular feature as of 1812 on Sundays and holidays matinées. This was a period when the shows essentially became a political matter. The roots of the idea to establish a National Theatre actual hailed from historical facts - the defeat of the revolutionaries in 1848 and the fact that J. K. Tyl was forced to leave. Several founding generations of Czech dramatists presented their works on the stage of the Theatre of the Estates. There were the pioneers such as the Thám brothers, J. N. Stěpánek and then Klicpera and J. K. Tyl, J. J. Kolár and others. For instance the poet K. H. Mácha acted on this stage, the first modern Czech opera - Škroup's "The Tinker" was presented here in 1826, and it was here that the song "Where Is My Home" which later became the Czech National Anthem was heard for the first time. The Theatre of the Estates is permanently associated with Wolfgang Amadeus Mozart. In addition to other compositions by Mozart importantly two of his works saw world premieres in this very

theatre - famous "Don Giovanni" (29th October 1787 - which Mozart himself conducted) and the opera "La Clemenza di Tito" (1791), to mark the coronation of Leopold II). In the course of its history the Theatre of the Estates attracted a number of artists of European significance: Carl Maria von Weber was a conductor here, the singer Angelika Catalani appeared here, Nicolo Paganini gave concerts here, conductors included Rubinstein, Carl Goldmark, Gustav Mahler and a number of others made appearances here.

MOZART
PRAHA
2006

BERTRAMKA – MUZEUM W. A. MOZARTA
BVA INTERNATIONAL
ČESKÁ FILHARMONIE
ČESKÝ ROZHLAS
EDITIO BÄRENREITER PRAHA
HLAVNÍ MĚSTO PRAHA
NÁRODNÍ DIVADLO
NÁRODNÍ KNIHOVNA ČR
NÁRODNÍ MUZEUM
OBECNÍ DŮM
OPERA MOZART
PRAŽSKÁ KOMORNÍ FILHARMONIE
PRAŽSKÉ HUDEBNÍ SLAVNOSTI
PRAŽSKÉ JARO
STÁTNÍ OPERA PRAHA
STRUNY PODZIMU
SYMFONICKÝ ORCHESTR ČESKÉHO ROZHLASU
SYMFONICKÝ ORCHESTR HL. M. PRAHY FOK

PRAHA
PRA GUE
PRA GA
PRA G

HLAVNÍ MEDIÁLNÍ PARTNEŘI PROJEKTU

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI PROJEKTU

LIDOVÉ NOVINY

lidovky.cz

PARTNEŘI SLAVNOSTNÍHO KONCERTU

POŘADATELÉ DĚKUJÍ TOP HOTELU PRAHA ZA VELKORYSOU PODPORU SLAVNOSTNÍHO KONCERTU